

[Undervisningsministeren.]

4 år, og om man eventuelt kunne tage hensyn til gymnasiets særlige forhold ved en mere udstrakt anvendelse af suppleanter. Der var i undervisningsministeriet en del betænkelighed ved sådanne særregler, idet man mente, at det ville skabe en afbrydelse i kontinuiteten i nævnsarbejdet, og at det ville blive nødvendigt at udarbejde komplicerede valgregler.

Jeg er imidlertid enig i, at der er særlige problemer i forbindelse med valg af forældrerepræsentanter til skolenævn ved gymnasieskolerne, og jeg er af den opfattelse, at det ville være en rimeligere ordning med valg af forældrerepræsentanter til disse nævn f. eks. hvert andet år, således at valget afholdes efter sommerferien i august-september, når optagelsen af nye elever i 1. gymnasieklasse har fundet sted.

Jeg kan i denne forbindelse oplyse, at jeg netop har nedsat et udvalg, der får til opgave at fremkomme med forslag til revision af bestemmelserne i skolestyrelsesloven om de styrende organer og deres sammensætning, herunder om valgregler og valgmetoder, og jeg forventer, at de i spørgsmålet fremdragne problemer vil finde en rimelig løsning i dette udvalgsarbejde, der skal være afsluttet så betids, at eventuelle lovændringer kan være gennemført inden afholdelsen af de næste skolenævnsvalg i 1978.

Af *Helle Degn* (S) til udenrigsministeren (19. august 1974):

„Ifølge radioavisen den 16. august 1974 er det meddelt, at den franske præsident, Giscard d'Estaing, vil forhøre sig hos EF-partnerne, om skabelsen af et europæisk forsvarssamarbejde kan etableres, og jeg vil derfor bede ministeren oplyse, om han har modtaget en sådan henvendelse, og i bekræftende fald hvilken ordlyd den har, og hvordan regeringen agter at svare på denne henvendelse.“

(Spm. nr. 377).

Begrundelse.

Baggrunden for spørgsmålet er bl. a. de sikre forvisninger, som befolkningen fik før den 2. oktober 1972 om, at et forsvarssamarbejde (Europahær) ikke havde noget med realiteter at gøre, og at forsvarssamarbejdet

alene hørte hjemme inden for NATOs rammer.

Udenrigsminister *Guldbergs* svar (26. august 1974):

De forlydender, der i den seneste tid er blevet bragt i radio og presse om en mulig ændring i Frankrigs holdning til Europas forsvar, synes alene at bygge på, at den nye franske præsident, som naturligt er, har ønsket at sætte sig grundigt ind i forsvarsproblemerne. Der synes dog ikke at være truffet nye beslutninger, og i direkte besvarelse af spørgsmålet kan jeg blot oplyse, at den danske regering ikke har modtaget nogen forespørgsel eller anden tilkendegivelse fra den franske præsident om etablering af et europæisk forsvarssamarbejde.

Jeg minder i øvrigt om, at Frankrig såvel som de øvrige NATO-lande for nylig i den såkaldte Atlantiske deklARATION, der blev undertegnet i Bruxelles den 25. juni 1974, har bekræftet, at de allierede på begge sider af Atlanterhavet fortsat betragter NATO som grundlaget for såvel Nordamerikas som Europas forsvar.

Af *Honoré* (KrF) til forsvarsministeren (19. august 1974):

„Bør forswarets mangel på køretøjer medføre større tilbageholdenhed med at sælge eller tilbagelevere dette materiel?“

(Spm. nr. 378).

Begrundelse.

Bevægeligheden er afgørende for forswarets effektivitet. Da der er meget begrænsede midler til nyanskaffelser, må forsaret være interesseret i at beholde og vedligeholde så mange brugbare køretøjer som muligt. Dette gælder også mobiliseringsenhederne.

Det synes i strid med dette princip, at forsaret for nogle år siden har tilbageleveret kampvogne og mandskabsvogne til USA i stedet for at istandsætte, ombygge eller modernisere dem, som det sker andre steder, f. eks. i Frankrig.

Forsaret har solgt talrige jeeps, motorcykler, $\frac{3}{4}$ tons trucks, selv om disse efter reparation kan bruges af private.

Efter sigende er flyvevåbnet begyndt at sælge firhjulstrukne Land Rovers, der er